

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.295/2022/6.

A Fővárosi Ítéltábla a jogi képviselő1 kamarai jogtanácsos által képviselt felperes2 felperesnek, a jogi képviselő2 egyéni ügyvéd (cím6.) által képviselt cím7 alperes ellen, vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2022. június 30-án meghozott 5.G.40.873/2021/27-I. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperes teljes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 27-I. sorszámu ítéletével a keresetet elutasította, és megállapította, hogy a 36.000 forint illetéket az állam viseli.

[2] Az irányadó tényállás szerint a felperes a adós1 „f.a.” adós (továbbiakban: adós) egyedüli hitelezője, az alperes pedig a felszámolás elrendelését megelőzően az adós vezető tisztségviselője volt. Az adós felszámolását a felperes kérte a 2018. augusztus 8. napján előterjesztett kérelmében, mely eljárás a felek részletfizetési megállapodására tekintettel szünetelt, majd a felperes 2019. július 5. napján előterjesztett kérelmére folytatódott. A felszámolás kezdő időpontja 2020. július 1. napja. A felperes a felszámolási eljárásban 6.337.905 forint hitelezői igényt jelentett be. A zárójelentés szerint az alperes csak kis mennyiségű iratot adott át a felszámoló részére, ezért a felszámoló irat- és fedezethiány miatt

egyszerűsített felszámolást kezdeményezett. Az adósnál pénzforgalom nem volt a felszámolás ideje alatt.

Az adós 2015. évi társasági adó bevallásából megállapítható, hogy ebben az évben 1.063.000 forint árbevételt és 36.000 forint egyéb bevételt realizált, az üzemi tevékenységének eredménye negatív volt. A mérleg eszköz oldalán 95.000 forint tárgyi eszköz, 276.000 forint követelés és 74.000 forint pénzeszköz, míg a források között mínusz 10.659.000 forint saját tőkeállomány és 11.104.000 forint kötelezettség szerepelt, melyből 8.829.000 forint rövid lejáratú kötelezettség volt. Mindezek alapján az adós 2015. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

Az alperes 2016. március 25-én fizetési kedvezmény iránti eljárást kezdeményezett a felperesnél, melyet a felperes elutasított azzal, hogy az adózó gazdálkodása veszteséges. Megállapította azt is, hogy a fizetési nehézség kialakulásának az elkerülése érdekében az adózó nem úgy járt el, ahogy az tőle elvárható volt. A határozat meghozatalakor a lejárt esedékességű adótartozás 7.544.708 forint volt, melyből 3.926.088 forint magánszemélyektől levont adó- és járuléktartozás volt, amit az adóhatóság felé nem rendezett.

Az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően a társaság gazdasági tevékenységét nem szüntette meg abban bízva, hogy a tevékenységét gazdaságossá teheti, ugyanakkor ezen gazdasági tevékenység a perben megismerhetetlen volt, mivel a társaság összes irata a könyvelőnél van, aki megbetegedett, könyvelői tevékenységét megszüntette, az alperes számára elérhetetlenné vált.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az adós azzal, hogy tevékenységét tovább folytatta, 3.637.040 forint adó-, járulék és bírságtartozást, 80.000 forint felszámolási költséget és 57.890 forint regisztrációs díj tartozást halmozott fel a felperes felé. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet megelőző időszakban az alperesnek (helyesen: az adósnak) a felperes felé 2.562.975 forint tartozása állt fenn, így a felperes felé fennálló összes tartozás 6.337.905 forint.

[3] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós vezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ennek következtében a hitelezők 6.337.905 forint összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kérte továbbá a perköltsége megtérítését.

Érvényesíteni kívánt jogát a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) és (5) bekezdésére alapította. Álláspontja szerint az adós 2015. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, amit az adós utolsó ismert 2015. évi adóbevallására hivatkozással állított, mellyel az alperesnek tisztában kellett lennie. A törvényi vélelem fennállása körében előadta, az alperes a felszámolás elrendelését követően csak részben teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdésébe foglalt irat- és vagyonátadási kötelezettségét, ezért az adós tényleges pénzügyi és vagyoni helyzetének felmérése nem volt lehetséges. A törvényi vélelem alapján a hitelezői veszteséget eredményező, jogsértő magatartás vélelmezetten megállapítható, melyre tekintettel a

hitelezők 6.337.905 forint összegű követelésének teljes mértékben való kielégítése megíúsulhat.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Rámutatott arra, hogy a felperes a keresetlevelében a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjaként 2018. augusztus 8. napját jelölte meg, mely dátumot utóbb nem módosíthat. Vitatta, hogy az adós 2018. augusztus 8-án, vagy korábban fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna. Hivatkozott arra is, hogy a vagyoneleltár készítési, vagyon- és iratátadási, bevallások, stb., egyéb iratok átadási kötelezettségének rajta kívül álló okból, a könyvelő súlyos megbetegedése és elérhetetlenné válása következtében nem tudott eleget tenni. Minden iratot, ami a rendelkezésére állt, átadta a felszámolónak. Vitatta azt is, hogy magatartásával a felperesi hitelezői igény kielégítését megíúsította volna. Előadta, hogy 2019. április 4-én a felperessel megállapodást kötött a tartozás megfizetésére, amit a rajta kívülálló okok miatt nem tudott teljesíteni. Hangsúlyozta, a hitelezői igények figyelembevételével járt el, család magatartást nem tanúsított, kárt nem okozott. Mindent megtett annak érdekében, hogy a tartozásait rendezze, igyekezete ellenére sem tudott több munkát szerezni, nem sikerült a társaság gazdasági helyzetét rendezni.

[5] A törvényszék megállapította, hogy a kereset nem alapos.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglaltak felhívását követően megállapította, a felperes keresetét e törvényhely második fordulatára alapította, mely körben arra hivatkozott, hogy az alperes a felszámolás elrendelését követően csak részben teljesítette a Cstv. 31. §-ban foglalt kötelezettségeit, mely mulasztás miatt a hitelezők 6.337.905 forint összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése megíúsulhat. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltakra hivatkozással kifejtette, az alperes a felszámolás elrendelését megelőzően nem tett eleget a beszámoló közzétételi, illetve a felszámolás elrendelését követően az iratátadási kötelezettségének, ugyanakkor az alperes állította, hogy ez neki nem felróható.

[6] A törvényszék rögzítette, a Cstv. 31. § (1) bekezdése a gazdálkodó szerv vezetője számára teszi kötelezővé a beszámoló közzététét, illetve az iratok átadását a felszámoló részére, ezen felelősség alól nem mentesülhet arra hivatkozással, hogy a könyvelőtől az iratokat nem tudta visszaszerezni. Az ügyvezetőtől elvárható, hogy gondoskodjon az iratok visszavételéről és másik könyvelő megbízásáról. Ennek elmulasztása az alperesnek felróható, ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti törvényi vélelem fennáll.

[7] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti tényállási elemek közül az alperes vitatta, hogy 2015. december 31-én, vagy 2018. augusztus 8-án fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna, illetve azt is, hogy a felperes a keresetben megjelölt későbbi dátumot utóbb megváltoztathatta. A törvényszék ennek kapcsán hangsúlyozta, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 7. § (1) bekezdés 12. a)

pontja szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának megváltoztatása keresetváltoztatásnak minősül, amelyre a Pp. 185. § (1) bekezdése alapján lehetőség volt. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját illetően – a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – rögzítette, a 2015. évi adóbevallás és az azt követő fizetési könnyítés iránti kérelem alapján indult eljárás adataiból kétséget kizáróan megállapítható, hogy az adós 2015. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[8] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az alperes ügyvezetői magatartását a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját követően kell vizsgálnia. A felperes kimutatta, hogy 2015. december 31-ét követően az adós társaság azzal, hogy a tevékenységét folytatta, 3.637.040 forint adó, járulék és bírság, 80.000 forint felszámolási költség és 57.890 forint regisztrációs díj tartozást halmozott fel a felperes felé. Az alperes a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján az őt terhelő bizonyítási kötelezettség alapján nem tudta bizonyítani, hogy tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.

[9] A törvényszék az alperes védekezése körében előadottak alapján – mely szerint a hitelezők érdekeit is figyelembe vette a vezetési feladatai ellátása során – vizsgálta, hogy a változatlan szervezeti formában történő veszteséges működés fenntartása miatt felhalmozott adótartozásért az alperes, mint ügyvezető felelőssége megállapítható-e. A felperes ugyanis azt állította, hogy az alperesnek egyéni vállalkozás formájában kellett volna tovább működnie annak érdekében, hogy az adóterheit optimalizálja vagy a tevékenységét meg kellett volna szüntetnie.

[10] Az elsőfokú bíróság a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 3:21. § (1) bekezdése alapján megállapította, az ügyvezető feladatát a jogi személy irányításával kapcsolatos olyan döntések meghozatala képezi, amelyek nem tartoznak a tagok vagy az alapítók hatáskörébe. A Ptk. 3:41. § (1) bekezdése értelmében a jogi személy átalakulásának kezdeményezéséről a jogi személy tagjai, illetve alapítói döntenek. E szerint az ügyvezető nem tehető felelőssé azért, hogy az adós a tevékenységét ügyvédi iroda formájában folytatta, mert az erről szóló döntés nem tartozik az ügyvezetői hatáskörbe. A Ptk. 3:48. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a jogi személy jogutód nélkül megszűnik, ha a tagok vagy alapítók legalább háromnegyedes szótöbbséggel kimondják a megszűnését. Ennek megfelelően a társaság megszűnéséről történő döntés ugyancsak tagi kompetenciába tartozik.

A felperes a keresetét az ügyvezető felelősségére alapította, azonban a fentiek alapján az alperes az ügyvédi iroda tovább működtetésével felhalmozott adótartozásért ügyvezetőként felelősségre nem vonható, az állított jogsértések nem ügyvezetői, hanem tagi kompetenciába tartoznak. Ezért a bíróság a keresetet, illetve erre figyelemmel a vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelmet elutasította.

[11] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a keresetnek történő helyt adást, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

A jogorvoslati kérelmében úgy vélte, az ítélet megalapozatlan, a bíróság a tényállást helytelenül állapította meg és abból téves jogi következtetést vont le.

A Pp. 279. § (1) bekezdésére hivatkozással kifejtette, az ítélet kizárólag azon alapszik, hogy a gazdálkodásában teljes mértékben ellehetetlenült ügyvédi iroda átalakítása, vagy a jogutód nélküli megszüntetése tárgyában való döntés nem tartozik az alperes, mint vezető tisztségviselő hatáskörébe. E körben kifejtette, a tagi döntéseket vezető tisztségviselőként lehet előkészíteni, ami feltételezi a vezető tisztségviselő részéről a társaság ügyeinek, gazdasági helyzetének pontos ismeretét, és a szükségessé váló intézkedések kezdeményezését, melyek az alperes részéről nem történtek meg.

Sérelmezte továbbá, hogy az ítéleti tényállásból kimaradt a felperes által az első perfelvételi tárgyaláson szóban előadott, majd írásban is részletesen kifejtett és okirati bizonyítékokkal alátámasztott sorozatos alperesi jogsértő magatartásoknak (mulasztásoknak) még az említése is. Így figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által vezetett ügyvédi iroda társasági adó alanya, ekként köteles évente bevallást készíteni és benyújtani. E kötelezettségének azonban utoljára a 2015. évre vonatkozóan tett eleget. Mindezekre az adóhatóság az adózót az elektronikus tárhelyére küldött tájékoztatásokkal felhívta, illetve mulasztási bírsággal is sújtotta. Emellett az adós a havi bevallási kötelezettségeinek sem tett eleget hosszabb távon, melyre figyelemmel törölni kell az adószámot. Erről az adóhatóság az adózót szintén tájékoztatta, de mivel a bevallások pótlása nem történt meg, így 2020. augusztus 25-én törölte az adószámot, melyre figyelemmel a vállalkozás nem végezhet adóköteles tevékenységet.

Mivel az alperes a fenti mulasztásai mellett a felszámolás elrendelését követően csak részben teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés szerinti kötelezettségeit, ezért a nyilvántartások és könyvelési alapbizonylatok hiányában az adós tényleges pénzügyi és vagyoni helyzetének felmérése nem volt lehetséges, valamint ezen mulasztás eredményeként a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Mivel a felperes bizonyítási szükséghelyzetben van, ezért azt a tényt, hogy az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartása és a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása között ok-okozati összefüggés fennáll, valónak kell elfogadni, ahogyan azt a BDT2020. 4121. számú eseti döntés tartalmazza.

Az elsőfokú ítélet ugyan megállapította a bizonyítási teher megfordulását, ahogy azt is, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, azonban a tényleges jogsértő alperesi mulasztások ítéleti rögzítésének elmaradása téves következtetést eredményezett a felelősség tárgyában.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

Az elsőfokú döntés ismertetését követően kifejtette, nem felel meg a valóságnak, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében kizárólag arra fókuszált, hogy az ügyvédi iroda átalakítása vagy jogutód nélküli megszűntetése tárgyában a döntés nem tartozik az alperes hatáskörébe, így ügyvezetőként felelősségre nem vonható.

Nem osztja felperesnek az ügyvédi iroda megszűntetésére vonatkozó álláspontját sem, mivel az nélkülözi az ügyvédi iroda létesítésére, illetve megszűntetésére vonatkozó konkrét ismeretanyagot. Nem állja meg a helyét a 2017. évi LXXVIII. törvény (továbbiakban: Ütv.) 98. § (2) bekezdésére utalás sem, egyebek miatt azért, mivel az ügyvédi iroda létesítésére 2005. február 1-jén került sor, így a 1998. évi XI. törvény (továbbiakban: r. Ütv.) rendelkezései az irányadók. Az ügyvédi iroda tagja az iroda tartozásaiért az iroda vagyonával rá eső rész erejéig felel, de vitatta a kézbesítési fikcióra vonatkozó felperesi állítást is.

A felelősség alóli mentesülés körében kifejtette, az alperes esetében sem indokolatlan pénzügyi kockázatviselés, sem pedig hitelezői érdeksérelem nem igazolható. A felperes nem támasztotta alá, hogy a vezetői feladat teljesítésével mely hitelezői érdekek sérültek. Olyan iratok átadását kívánja meg a felperes, melyekkel nem rendelkezik.

A társasági adóbevallási kötelezettségének a könyvelő útján tett eleget az általános adóbevallási kötelezettségével együtt, a rendelkezésre álló iratokat átadta.

A felperes hivatkozott arra is, hogy az alperes számára felszólításokat küldött, melyek átvételét nem igazolta, azonban a felperesnek tudomással kell bírnia arról, hogy a felszámolás elrendelésével az elektronikus fiók használata felfüggesztésre kerül. A felperes állítása szerint az ügyvédi iroda a havi bevallási kötelezettségének sem tett eleget hosszabb távon, ami álláspontja szerint a felperes ellenőrzési kötelezettségének az elmulasztását jelenti.

Értelmezhetetlen továbbá a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának módosítása is. A kereseti kérelem szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet legkésőbb 2018. augusztus 8-án már fennállt – az adóhatóság ekkor kezdeményezte a felszámolást –, azonban ezt követően 2019 áprilisában részletfizetési megállapodást kötöttek, ami önmagában fizetőképességet feltételező körülmény. Elfogadhatatlan a per utolsó szakaszában előkerült 2015. évi, egyébként már elévült társasági adóbevallásra hivatkozással a kereseti kérelem módosítása. A felperes nem bizonyította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot vállalt volna.

Előadta továbbá, hogy a felperes intézkedései az adóigazgatási eljárásról szóló törvény legalapvetőbb elveivel is ellentétesek. A felperessel 2019. április 4-én részletfizetési megállapodást kötött, melynek feltétele volt 500.000 forint egyösszegű befizetés teljesítése, majd 2019. május 3-án ismételt 500.000 forint egyösszegű befizetést eszközölt. A felperes a befizetéseket csak kérelemre, késedelmesen számolta el, de utalt arra is, hogy a felperes eltérő összegű adótartozást tart nyilván.

A vezető tisztségviselő felróható, felelősséget megalapozó hitelezői érdekeket sértő magatartás megállapítása hiányában az ok-okozati összefüggés is teljes mértékben kizárható. A vezető felelőssége nem állapítható meg azért, mert az adósnál kielégítetlen tartozások keletkeztek. Úgy vélte, az alperes terhére róható magatartás nem került megállapításra.

Összegzőként egyértelműen és tényszerűen megállapítható, hogy a felperes követelése mind jogalap, mind összecszerűség tekintetében alaptalan.

[13] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[14] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta a tényállást, és helytálló az abból levont jogkövetkeztetése is. A fellebbezésben felhozottak nem adnak alapot sem az elsőfokú ítélet megváltoztatására, sem annak hatályon kívül helyezésére. A döntéssel az ítéltábla egyetért, azonban a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá.

[15] A felperes jogorvoslati kérelmében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag arra a tényre alapította döntését, hogy a gazdálkodásában teljes mértékben ellehetetlenült ügyvédi iroda átalakítása, vagy a jogutód nélküli megszüntetése tárgyában való döntés nem tartozik az alperes, mint vezető tisztségviselő hatáskörébe, és nem értékelte, hogy a tagi döntések előkészítése a vezető feladata, de figyelmen kívül hagyta az általa megjelölt más jogsértő alperesi magatartásokat is, melyek rögzítésének az elmaradása téves következtetést eredményezett.

[16] A törvényszék a fellebbezési hivatkozással szemben azonban a felperesi előadás kapcsán egyrészt vizsgálta a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettséget átfordító szabály alkalmazhatóságát – mely körben értékelte a felperes által megjelölt alperesi mulasztásokat –, de vizsgálta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében megjelölt tényállási elemek megvalósulását is. Erre figyelemmel a felperes által előadottak és igazoltak alapján megállapította, hogy adott ügyben az alperesi mulasztás okán a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettséget módosító szabály alkalmazásának helye van, illetve megállapította azt is, hogy az adós 2015. december 31. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[17] Az ezt követő időszakban megvalósított ügyvezetői magatartás kapcsán, a rendelkezésre álló adatok alapján helytállóan állapította meg, hogy az ügyvezető felelőssége az ügyvédi iroda továbbműködésével felhalmozott adótartozásért nem állapítható meg. Azon túlmenően ugyanis, hogy önmagában a veszteséges gazdálkodás a felelősség alapja nem lehet, helytállóan mutatott rá a törvényszék arra, hogy a szervezeti átalakulás, illetve a működés megszüntetése tárgyában való döntés a tagi vagy alapítói minőséghez kapcsolódik. A tagot és a vezető tisztségviselőt ugyanis – még akkor is, ha a tag személyében vezető tisztségviselő is – eltérő jogok illetik meg, de eltérőek a kötelezettségeik is, így a felelősségük is eltérő

tényállás (magatartás) alapján állapítható meg, felelősségükre külön szabályrendszer vonatkozik. Arra lehetőség nincs, hogy a tagi minőségben hozandó döntésért, vagy annak hiányaért a vezető tisztségviselő legyen felelőssé tehető. Mivel mind az új, mind régi Ütv. szerint az ügyvédi iroda átalakulása és megszűnése kérdésében történő döntéshozatal a taggyűlés hatáskörébe tartozik, [Ütv. 95. § (4) bekezdés, 96. § (2) bekezdés, rÜtv. tv. 76. § (2) bekezdés b) pont, 77. § (1) bekezdés], így helytállóan járt el a törvényszék, amikor a megjelölt alperesi magatartást nem tekintette vezetői felelősséget megalapozó magatartásnak. Megjegyzi a másodfokú bíróság, a keresetet előterjesztő felperes felelőssége az általa felhívott tényállást megalapozó helyes alperesi magatartás megjelölése, ha a tag és a vezető tisztségviselő személye azonos.

[18] Nem foghat helyt a felperesnek az a fellebbezési hivatkozása sem, mely szerint a tagi döntések előkészítése az alperes feladata, és ennek elmulasztása miatt a felelőssége megállapítható, ugyanis a felperes e körben olyan konkrét jogszabályt nem jelölt meg, mely ezzel kapcsolatban a vezető számára kötelezettséget írt volna elő, melyre egyébként az elsőfokú eljárás során nem is hivatkozott.

[19] Alapítanul hivatkozott a felperes fellebbezésében arra is, hogy az általa az eljárás során megjelölt további sorozatos mulasztások – így az évi és a havi adóbevallási kötelezettség teljesítésének az elmulasztása, emiatt mulasztási bírság kiszabása, az értesítések átvételének hiánya, illetve az adószám törlése –, melyeket a törvényszék figyelmen kívül hagyott, alapul szolgálnak az alperesi felelősség megállapítására.

[20] Azon túlmenően, hogy a felperes maga sem jelölte meg, hogy e mulasztások miként eredményezték a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének más okból történő megghiúsulását, a törvényszék által helytállóan értékelt egyéb körülmények, valamint az alperesi védekezésben előadottak adott tényállás mellett egyébként sem teszik alaposná a keresetet. Az alperes ugyanis védekezésében megjelölheti a felelősség alóli mentesülését eredményező körülményeket, illetve a hitelezői érdekeket figyelembe vevő magatartását, míg a veszteséges gazdálkodás önmagában nem teremt alapot a vezetői felelősség megállapítására.

[21] Az alperesi védekezésben előadottak – nevezetesen, hogy a tevékenységét annak érdekében folytatta, hogy rendezni tudja a tartozását, és ennek kapcsán megállapodást is kötött a felperessel, melynek során a tartozás egy részét a vállalásnak megfelelően készpénzben meg is fizette, továbbá, hogy a tartozás rendezése reményében kötött újabb szerződéseket, vállalt újabb munkát, melyek ellenértékét nem fizették ki a részére – nem támasztják alá, hogy a megjelölt mulasztások vezettek a hitelezői igény kielégítésének a megghiúsulásához. Az alperesi védekezés éppen arra irányult, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a fennálló tartozás rendezése érdekében járt el. Bevétel reményében újabb munkát vállalt, részletfizetési megállapodást kötött, a tartozása egy részét rendezte is.

Annak a ténynek pedig, hogy az adóhatóság az adós társaság adószámát törölte, azért nem volt jelentősége a per eldöntése szempontjából, mert arra már a felszámolás kezdő időpontja után került sor.

[22] A törvényszék az együttműködés hiányát az alperes terhére értékelte, ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt bizonyítási szabályt alkalmazhatónak találta, azonban adott tényállás alapján – figyelemmel a vezető tisztségviselő és tag elkülönülő felelősségére, valamint az alperesi védekezésre –, helytállóan rendelkezett a kereset elutasításáról.

[23] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező fél maga viseli a másodfokú eljárásban keletkezett költségeit. A felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a fellebbezés előterjesztésével le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése szerint számított 48.000 forint másodfokú eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén maradt.

Felszámítás hiányában az alperes másodfokú költségének viseléséről rendelkezni nem kell.

Budapest, 2022. november 10.

Dr. Czifra Veronika s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k. Dr. Horváth Andrea s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró